

Slave i København

Voldelig ægtemand og hans familie holdt kvinde som husslave. Svigermoderen forlangte total underdanighed, og manden sex, når og hvor det passede ham.

af **Jens Høvsgaard**
foto **Søren Zeuth**

Den islandske askesky gav hende et par dages ekstra ro, men da vulkanresterne havde forladt det danske luftrum, var der også afgang for hende. Fra Flight PK 752 til Islamabad i Pakistan kunne hun se Danmark blive mindre og mindre for til sidst helt at forsvinde, men minderne om opholdet her i landet svinder aldrig bort. Glemmes kan hverken de uhyrligheder, hendes herboende pakistanske svigerfamilie udsatte hende for, eller den behandling, de danske udlændingemyndigheder gav hende, da hun søgte hjælp der.

I et år blev hun holdt som husslave af sin svigermor. Hun blev ydmyget, holdt indespærret, blev overvåget, når hun talte i telefon, fik kontrolleret sine e-mails og blev banket og voldtaget af husets søn – manden, hun havde troet på og havde giftet sig med af kærlighed. I dag undrer hun sig over, at hun kunne være så dum og naiv. Forstår ikke, at hun ikke langt tidligere kunne se, at noget ikke var, som det skulle være.

- Men jeg troede jo på ham. Jeg havde forelsket mig i ham, og selvom det viste sig, at han ikke var den, jeg havde forestillet mig, han var, så ville jeg ikke give op. Jeg har altid tænkt, at når jeg en dag gifter mig, så er det et ægteskab for livet – noget, man kæmper for, siger hun og knuger en papirserviet. På bordet foran hende ligger en næsten tom pakke Kleenex; da interviewet gik i gang to timer tidligere, var den fyldt.

Hun forstår heller ikke, at den eneste hjælp, hun har fået fra det land, hun flyttede til for at skabe sig en fremtid med sin mand, er en enkeltbillet hjem til Pakistan. Da hun efter to år endelig fik nok og tog sig sammen til at forlade det ægteskabelige fængsel, lykkedes det hende på rekordtid og uden hjælp fra det offentlige at blive dansk skatteborger med job

- Han fortalte, at han ikke var den dér type mand, som mener, at en kones plads kun er i hjemmet og ikke andre steder. Han ville støtte mig, så jeg også kunne få en karriere i Danmark.

Nazema

og egen lejlighed. Altså en gevinst for samfundet, en rigtig præmieindvandrer af den slags, der ikke belaster vores sociale system, men derimod sætter en ære i at klare sig selv og svare enhver sit.

- Jeg forstår det ikke. Jeg har ikke taget noget fra nogen. Jeg har skabt min egen stilning i det firma, jeg blev ansat i, og der var brug for mig og mine kundskaber, siger hun på sit formfuldendte og perfekte engelsk. Dansk

forstår og taler hun også til en vis grad, selvom hendes mand nægtede hende at gå på sprogskole.

Den 'fejl' hun begik var, at hun lod sig skille fra den voldelige ægtemand efter to og et halvt års ægteskab. Derfor blev hun udvist. Havde hun klareret fire et halvt år mere med vold og tæsk, ville situationen have set anderledes ud. Så havde hun nået den magiske grænse på syv år, og så ville hendes tilknytningsforhold til Danmark være så stabilt, at hun havde fået lov at blive.

Historien om Nazema, som den 34-årige pakistanske kvinde hedder, og hendes liv i et lukket parallelsamfund er ikke enestående. Et uvist, men – ifølge eksperter på området – stort antal udenlandske kvinder lever under lignende forhold her i landet. Vi hører bare sjældent om dem. Derfor er beretningen om Nazema ikke alene en beretning om et ægteskab, der kørte helt af sporet, et stift dansk udlændingesystem og en såret og ulykkelig kvinde. Det er også en beretning om og et unikt kig ind i et dansk-pakistansk miljø, hvor regler, hierarki og etik har bund i en virkelighed, der ikke er fulgt med udviklingen i hverken Danmark eller hjemlandet.

Nazema mødte første gang sin kommende ægtemand i starten af maj 2006. De blev introduceret for hinanden via medlemmer af hans familie, da han var på besøg i Pakistan. Selvom mandens familie mente, at de to måtte være noget for hinanden, så var der ikke tale om et tvangsægteskab. Nazema faldt simpelthen for ham, og selvom hendes familie rådede hende

til ikke at gøre noget overilet, så var hun selv overbevist om, at manden fra Danmark var manden i hendes liv. Så meget, at de blev gift to og en halv måned efter det første møde.

- Vi talte rigtig godt sammen og delte de samme opfattelser af, hvordan et ægteskab skulle være. Han fortalte, at han ikke var den dér type mand, som mener, at en kones plads kun er i hjemmet og ikke andre steder. Han ville støtte mig, så jeg også kunne få en karriere i Danmark.

Tjenestepige og mandens legetøj

Nazema har læst business administration på Universitetet i byen Lahore og har samtidig en uddannelse som lærer. Da hun mødte sin mand, var hun ansat i administrationen på universitetet, der samarbejder med Copenhagen Business School, CBS. Hun havde et godt socialt liv med venner af begge køn, spillede tennis, gik på café og i biografen, når det passede hende. Ingen traditionel beklædning eller tørklæde, men udslået hår og vestligt modetøj. Levede altså et liv som så mange andre yngre singlekvinder her på vores del af kloden – dog med en enkelt undtagelse.

- Sex før ægteskabet er ikke noget, vi praktiserer i vores religion, men det var ikke noget problem. Det var i hvert fald ikke noget, jeg tænkte over. Jeg ville vente på den rette.

Den rette var altså manden fra Danmark, troede hun, men da ringene var sat på fingrene skiftede han ham – viste sig at være en dansk/pakistansk udgave af dr. Jekyll og mr. Hyde. Straks hun var blevet installeret i svigerfamiliens hus i Valby i København forvandlede han sig fra den forstående og moderne mand til en middelalderlignende tyran – godt assisteret af sin mor.

- Han gav mig et skema. Fra klokken otte om morgenen til klokken fem om eftermiddagen skulle jeg stå ubetinget til rådighed for hans mor og gøre, som hun befalede, og fra klokken fem til klokken otte om morgenen var det ham, der bestemte over mig.

Da Nazema og hendes mand i tiden op til brylluppet talte sammen om det kommende samliv i Danmark, stillede han hende i udsigt, at de skulle bo i deres eget hus, men det skind blev der ingen bukser af. De flyttede derimod

ind på førstesalen i svigerforældrenes villa. Et bofælleskab, der skulle vise sig at være langt fra ukompliceret. Nazema blev betragtet som tjenestepige – ikke som et ligeværdigt medlem af familien, og i modsætning til mandens søskende, der var yngre end Nazema, og som gik klædt som andre unge danskere og havde

- Min svigermor forklarede mig, at jeg skulle betragte mig selv som et stykke legetøj for sønnen – en dukke, han ikke havde lyst til at dele med andre.

Nazema

et aktivt liv uden for huset, skulle Nazema gå i traditionelt pakistansk tøj og fik ikke lov til at forlade hjemmet uden at være under opsyn. Når der var gæster på besøg, måtte hun med ryggen til dem skænke te i et tilstødende rum, men ikke servere den for dem.

- De skulle kunne se mig på afstand; se, at jeg så pæn ud, men jeg måtte ikke tale med dem. Min svigermor forklarede mig, at jeg skulle betragte mig selv som et stykke legetøj for sønnen – en dukke, han ikke havde lyst til at dele med andre. Det var min pligt, og så skulle jeg sørge for hurtigst muligt at blive gravid. Derfor måtte jeg heller ikke drikke hverken te eller kaffe, da det kunne være med til at forhindre en graviditet, mente mine svigerforældre.

Udsat for ydmygende og hårdhændet sex

Men Nazema blev ikke gravid. Det til trods for at manden konstant krævede sex. Når hun havde overstået sine daglige pligter i huset, der altid blev sluttet af med, at hun skulle massere svigermoderens fødder, ventede han på første sal – ikke med kys og kram, men derimod med en knyttet næve og krav om sadistisk sex.

- Det var, som om han blev opmuntret, når

han kunne se, at det gjorde ondt på mig. Hvis jeg gjorde modstand og sagde nej, blev han bare mere ophidset og aggressiv. Han tog hårdt fat i mig, holdt mig fast og bed mig i nakken og på halsen. Han opførte sig som et dyr og behandlede også mig som et dyr.

Hun kan kun huske, at han en enkelt gang har rørt hende uden at gøre hende ondt. Da hun brød grædende sammen, efter at han havde tvunget hende til nogle efter hendes opfattelse ydmygende og smertefulde stillinger, lagde han en arm om hendes skulder.

- Han talte pænt til mig og ville kramme mig, men han kunne ikke finde ud af det, så det blev meget kortvarigt.

Det var ikke kun i soveværelset, Nazema måtte lægge krop til hans voldsomme seksuelle adfærd. Han krævede sex af hende, når og hvor det passede ham – ofte i biler eller på offentlige steder, noget, hun fandt ekstremt ydmygende og derfor nægtede at være med til. Enden på historien blev derfor altid den samme – en voldtægt.

Efter et års fangenskab i svigerforældrenes hus, hvor hun ikke måtte bruge internettet, ikke havde adgang til noget at læse i, da alle familiens bøger og aviser var på dansk, og ikke måtte fortælle om sit liv, når hun en sjælden gang under overvågning fik lov til at ringe til sin familie i Pakistan, så det endelig ud til, at situationen ville lysne en smule. Nazemas mand havde fundet et hus til dem. Han fortalte, at han desværre ikke havde råd til et hus i København, men i stedet havde han fundet et sted i Malmø i Sverige.

- Jeg forsøgte, som jeg havde gjort så mange gange før, at fortælle ham, at jeg ikke havde noget ønske om et hus. Det eneste, jeg ønskede, var et sted, der var vores eget. En lille lejlighed ville være fint nok. Det ville han ikke høre tale om. Vi skulle have et hus, og det kunne vi få, hvis vi flyttede til Sverige.

Desperat for at slippe væk fra den dominerende svigermor accepterede Nazema.

Under flytningen til Sverige krævede manden igen sex. Her og nu og i bilen. Nazema nægtede, og denne gang undgik hun at blive voldtaget, selvom han straks blev aggressiv. 'Enten underligger du dig mine følelser, eller også kører vi tilbage til mine forældre, og så ►

- Jeg kan sagtens klare mig for 20.000 om måneden, men Udlændingservice forlanger, at jeg skal tjene næsten 32.000. Jeg har en MBA fra Pakistan og er i gang med en master i økonomi.

Nazema

- Jeg skal ikke have nogen økonomisk hjælp fra Danmark, jeg kan klare det selv. Det eneste, jeg beder om, er, at jeg må blive, indtil jeg har afsluttet mit studie. Det er det, der skal til, for at jeg kan komme videre med mit liv. I Pakistan har jeg ikke længere nogen fremtid.

Nazema

skal du trygle dem om lov til at blive boende hos dem', truede han, men Nazema stod fast og fik ham overtalt til, at han i stedet kørte hende tilbage til København, hvor hendes søster bor. 'Så kan vi begge tænke os om en ekstra gang med hensyn til Sverige', sagde hun. Overraskende accepterede manden, satte hende af hos søsteren og lod hende forstå, at hvis han skulle tage hende tilbage, så blev det på hans præmisser. I løbet af de næste tyve dage så hun ham ikke.

Mens hun opholdt sig hos sin søster, opdagede hun, at hun var gravid. Hun opsøgte en læge, der undersøgte hende og konstaterede, at hendes tilstand ikke var stabil. Han beordrede hende til at slappe af og ikke løfte tunge ting. Hun skulle holde sig i ro.

Da hun kom tilbage fra lægebesøget, ringede hun til sin mand for at fortælle ham nyheden. Han troede hende ikke. Det kunne ikke passe. Det var for tidligt og noget rigtig skidt, fordi hans far ikke var blevet informeret. Nu blev Nazema for alvor forvirret. Siden hun første gang satte foden i svigerforældrenes hus, havde de presset på med hensyn til en graviditet. Nu var det lykkedes, og så var det også galt. Tre dage senere begyndte hun at mærke smerter, ringede til sin mand og fik ham til at køre hende til læge. Under lægebesøget tolkede manden for hende, men han fortalte ikke lægen, at hun havde smerter, men bad ham i stedet foretage en graviditetstest for at være sikker på, om hun overhovedet var gravid.

- To dage senere flytter vi til Malmø. Min mand er ligeglads med, at jeg venter mig, og sætter mig til at flytte rundt på møbler. Han hjælper ikke til med noget som helst. Det er mig, der skal sørge for både indkøb og husholdning. Han forlanger også sex, selvom lægen har frarådet det.

Nazema holder en af mange pauser i sin beretning, får efter en dyb indånding igen samling på sine følelser og fortæller, at hun

forsøgte at forklare ham, at det gjorde meget ondt, at hun havde smerter og derfor ikke kunne gennemføre et samleje.

- Så siger han, at jeg skal tilfredsstille ham, og hvis jeg ikke gør det, så har han ikke noget at bruge mig til, og så må han jo gå til en anden kvinde.

Høj uddannelse og indtægt ikke nok

På deres etårs bryllupsdag den 14. juli 2007 insisterer han på sex. Han tvinger hende igen til nogle ydmygende stillinger og udsætter hende for sadistiske overgreb. Bagefter har hun meget stærke smerter i underlivet. Hun lægger sig på sofaen og holder på sin mave, men får at vide, at hun ikke skal spille skuespil, men rejse sig og bestille noget. Hun kommer på benene og vakler ud på badeværelset. Det føles, som om noget vælter ud af hende. Hun kan se, at hun bløder kraftigt fra underlivet, og beder manden kontakte en læge. Der gør han først fem dage senere. Nazema bliver indlagt akut og får fjernet en graviditet uden for livmoderen.

Efter yderligere et år sammen med manden, der nu ud over at fortsætte med at behandle hende som en slave også begynder at true med, at hun er i livsfare både her og i Pakistan, hvis hun på nogen som helst måde vanærer ham og hans familie, vælger hun at stikke af. Hun søger hjælp på Dannerstiftelsen, hvor hun får hjælp til at komme på benene igen. Hun finder en lille lejlighed, får job i et rengøringsfirma og indleder samtidig en skilsmisssag. Hun falder i snak med indehaveren af rengøringsfirmaet og fortæller om sin uddannelsesmæssige baggrund. Han er ved at etablere et handelsfirma og mener, at de kvalifikationer, Nazema har, muligvis er nogle, han kan gøre brug af. Der ser han rigtigt. I løbet af det efterfølgende halve år er hun med til at bygge firmaet op fra bunden og tjener tyve tusind kroner om måneden. Alt ser således lyst ud for Nazema, der

ved siden af sit job også er begyndt at studere på Roskilde Universitet. Lige indtil hun står med skilsmissepapirerne i hånden. De papirer, der skulle have betydet frihed og et nyt liv, kommer i stedet til at betyde nye ulykker. Som fraskilt udlændning, der ikke har opholdt sig i landet i mindst syv år, er hun uønsket. Hun har intet tilknytningskrav til Danmark, siger loven. Derfor skal hun tilbage til Pakistan. Tilbage til et land, hvor en fraskilt kvinde ikke alene er vanærende for familien, men som også er mindre værd end det skidt, man træder på.

- Det er en meget usikker situation for mig. Hvis mænd i Pakistan finder ud af min baggrund, så vil de forsøge at benytte sig af den. De vil opfatte mig som tilgængelig. Nazema tager den sidste papirserviet i pakken og tørrer den tåre væk, der triller ned ad den ene kind. Hun finder afgørelsen fra Udlændingetjenesten frem og peger på teksten: 'Efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding meddeles opholdstilladelse, hvis udlændingen er blevet tilbudt ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft. /.../ Det er endvidere en betingelse for at kunne få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, at de væsentlige løn- og ansættelsesvilkår er sædvanlige efter danske forhold.'

- Jeg kan sagtens klare mig for 20.000 om måneden, men Udlændingetjenesten forlanger, at jeg skal tjene næsten 32.000. Jeg har en MBA fra Pakistan og er i gang med en master i økonomi, som jeg er færdig med i januar 2011. Når jeg har den eksamen, så kan jeg få arbejde i for eksempel Canada. Jeg skal ikke have nogen økonomisk hjælp fra Danmark, jeg kan klare det selv. Det eneste, jeg beder om, er, at jeg må blive, indtil jeg har afsluttet mit studie. Det er det, der skal til, for at jeg kan komme videre med mit liv. I Pakistan har jeg ikke længere nogen fremtid. |

Skarp kritik af indtægtskrav

Hun er en rollemodel, som har gjort præcis det, vi ønsker os af indvandrere i Danmark. Derfor er det ikke fair, at et lønkrav på 31.000 kroner om måneden fører til udvisning af en selvforsørgende pakistansk kvinde, som skabte sig en ny tilværelse efter skilsmisse fra en voldelig ægtemand. Sådan lyder det fra blandt andre Landsorganisationen af Kvindekrisecentre og Foreningen Nydansker.

af Trine Kit Jensen

- Som jeg umiddelbart hører den, er det en ren solstrålehistorie. En historie om en indvandrer-kvinde, der trods svære odds har formået at rejse sig og få fodfæste på det danske arbejdsmarked, så hun kan klare sig selv. Det bliver hun så 'belønnet' for med et los i røven ud af landet.

Sådan lyder det uden omsvøb fra Bjørn Elmquist, forsvarsadvokat og formand for Retspolitisk Forening, som ikke lægger skjul på, hvad han mener om udvisningen af en pakistanskfødt kvinde.

Efter skilsmissen fra sin voldelige ægtemand mistede kvinden sit opholdsgrundlag, da parret havde været gift i mindre end syv år. Men det lykkes hende at skabe sig en ny tilværelse i Danmark - uden forsørgerhjælp fra det offentlige.

Hun skaffede sig en lejlighed og fik job i et importfirma til 20.000 kroner om måneden. Men det var ikke nok til en opholds- og arbejdstilladelse efter den såkaldte 'beløbsordning', hvor indtægtskravet er 31.250 kroner. Kvinden blev derfor udvist, og hendes historie udstiller med al ønskelig tydelighed problemerne med de danske regler på udlændingeområdet, mener Bjørn Elmquist.

- Masser af danskere skal leve for det beløb, som den pakistanske kvinde havde til rådighed, og her er der tale om en kvinde, som virkelig har vist vilje til at integrere sig, siger han.

Bjørn Elmquist står ikke alene med sin kritik. Også hos LOKK - Landsorganisationen af Kvinde-

krisecentre - undrer man sig over et indkomstkraft, der ligger langt højere end det beløb, en almindelig dansk kontanthjælpsmodtager forventes at kunne leve for. I den pakistanske kvindes situation er det 'helt hen i vejret' at stille krav om en månedsløn på godt 31.000 kroner, mener sekretariatschef Lene Johannesen.

- Efter at være brudt ud af et voldeligt forhold går hun ud og viser, at hun er i stand til at forsørge sig selv. Hvis hun kan klare sig økonomisk for 20.000 kroner

- Masser af danskere skal leve for det beløb, som den pakistanske kvinde havde til rådighed, og her er der tale om en kvinde, som virkelig har vist vilje til at integrere sig.

Bjørn Elmquist,

Formand for Retspolitisk Forening

om måneden, burde man anlægge en helhedsvurdering, siger hun.

Torben Møller Hansen er direktør for Foreningen Nydansker med 122 medlemsvirksomheder, der arbejder for at fremme indvandreres integration på arbejdsmarkedet. Som han ser det, har den pakistanske kvinde gjort præcis det, vi ønsker os af ind-

vandrere i Danmark. På den baggrund finder han det ærgerligt, at en 'firkantet' indtægtsgrænse og et snævert fokus på teknikaliteter har sendt hende ud af landet.

- Med udvisningen af hende er vi gået glip af en arbejdskraft og en skatteyder, der kunne betale til vores fælles kasse. Vi er også gået glip af en rollemodel, der kunne vise andre indvandrerkvinder, at de ikke behøver at være afhængige af deres mænd, siger han.

Fastholder voldsramte kvinder

Beløbsordningen er en af flere ordninger, der efter forskellige og meget komplekse regler kan give opholds- og arbejdstilladelse i Danmark - trods de stramme regler på udlændingeområdet.

I beløbsordningen stilles der ikke særlige krav til uddannelse, erhvervsområde eller stillingens karakter, men det gør der altså til indtægten. Ansøgeren skal kunne fremvise en jobkontrakt eller et konkret tilbud om arbejde, der giver en årsløn på mindst 375.000 kroner, og på grund af det høje krav til indkomsten er Enhedslisten på Christiansborg modstander af ordningen.

- Den handler alene om at tiltrække arbejdskraft, som tjener rigtig mange penge, mens vi samtidig gør alt for at undgå at løfte vores ansvar for flygtninge og blokerer for familiesammenføringer, siger Johanne Schmidt-Nielsen, politiske ordfører for Enhedslisten og medlem af udvalget for udlændinge og integrationspolitik.

Johanne Schmidt-Nielsen

mener, det høje indtægtskrav kan være med til at fastholde indvandrerkvinder i voldelige ægteskaber. For hvis en skilsmisse betyder, at de risikerer at ryge ud af landet, står kvinderne i et svært dilemma, der kan få mange til at vælge at finde sig i volden.

- Regeringen taler meget om ligestilling for indvandrerkvinder. Men dét, den selv kalder en 'fast og fair' udlændingepolitik, viser sig i praksis at vægte højere end at give kvinderne mulighed for at leve et liv uden vold, siger hun.

Indtægtskravet i beløbsordningen lød oprindeligt på 450.000 kroner om året, men blev ved et forlig mellem regeringen, DF og de radikale sat ned til det nuværende niveau i juli 2008. Den stigende arbejdsløshed og frygt for import af udenlandske løntrykkere har imidlertid fået flere fagforeninger til at slå til lyd for, at kravet til minimumslønnen igen sættes op.

Direktøren for Foreningen Nydansker er helt enig i, at udenlandsk arbejdskraft skal ansættes på ordentlige løn- og arbejdsvilkår, så vi ikke får en underklasse af indvandrere. Men selvom der lige nu er lavkonjunktur, er det indiskutabelt, at vi over de næste tyve år vil få mangel på arbejdskraft - og ikke kun i de højtlovnede fag, understreger han.

- Vi kan selvfølgelig ikke byde hele verden velkommen. Men de skranker, der sættes op, rammer skævt, når de bliver en barriere for mennesker, der ikke belaster samfundet, men kan bidrage til den danske velfærdsmodel, siger Torben Møller Hansen. |

foto Søren Zeuth

Mange lider som Nazema

Pakistanske Nazema deler skæbne med mange andre, der har giftet sig med en voldelig ægtemand. I sit arbejde som indvandrerkonsulent møder Uzma Andresen fortvivlede og desperate kvinder fra hele verden, der står til udvisning fra Danmark, hvis de lader sig skille. Nu arbejder hun på at få syvårsreglen lempet.

af **Trine Kit Jensen**

De kommer fra Mellemøsten, Østeuropa, Asien, Afrika og Sydamerika. De er alle sammen gift med en mand, som tæver eller truer dem – og bliver de skilt, risikerer de udvisning.

Sådan er situationen for kvinder, der kommer i klemme i udlændingelovens syvårsregel. I tilfælde af skilsmisse skal kvinderne have været gift i mindst syv år for at kunne beholde deres opholdstilladelse, og konsekvensen er ofte, at de hænger fast i det voldelige forhold.

- Langt de fleste kvinder vælger at blive i ægteskabet. De føler sig tvunget til det, fordi de ikke kan se nogen anden udvej, siger integrationskonsulent og kulturformidler Uzma Andresen.

Uzma Andresen er født i Danmark af pakistanske forældre. Hun har blandt andet været forkvinde i Foreningen for Etnisk Ligestilling og arbejdet for Dansk Røde Kors.

Mange gange har hun været tæt på de fortvivlede og desperate kvinder, der er fanget i syvårsreglen.

- Syvårsreglen skaber et ulige magtforhold i ægteskabet, og det er der nogle mænd, der udnytter. Kvinderne kan blive udsat for både fysisk vold og psykisk vold, hvor de for eksempel bliver truet med, at de ryger direkte tilbage til hjemlandet, hvis de ikke følger ham, fortæller hun.

Landets krisecentre kender kun alt for godt til fænomenet, men hvor mange kvinder der lever i den slags forhold, er der ikke noget samlet billede af. For volden er tys-tys og tabu-belagt, og manden forhindrer typisk, at kvinden får et socialt netværk, for eksempel ved at forbyde hende at gå på sprogskole. Bliver politiet tilkaldt til husspektakler, kan det meget vel ske, at kvinden tier om volden, netop fordi frygten for udvisning vejer tungere end udsigten til de slag og spark, hun i stedet må finde sig i.

- Når kvinderne vælger at blive i ægteskabet, skyldes det livsvilkårene i deres hjemlande. Mange har ikke noget at vende hjem til, fordi de kommer fra samfund, hvor det ikke er accepteret at være enlig eller fraskilt kvinde, og nogle risikerer at havne i prostitution, siger Uzma Andresen, som efterlyser undersøgelser af, hvordan det går de kvinder, der udvises.

Der findes en paragraf i udlændingeloven, som kan give voldsramte kvinder opholdstilladelse, hvis de bliver skilt, før ægteskabet har varet i syv år. Efter den fik 29 ud af 30 kvinder, der søgte i 2008, en opholdstilladelse. Statistikken kunne altså tyde på, at voldsparagraffen er en redningskrans, der bliver smidt ud til alle. Men sådan forholder det sig ikke. Tværtimod er betingelserne så skrappe, at rigtig mange på forhånd opgiver at søge, fortæller Uzma Andresen.

Volden skal for eksempel kunne dokumenteres, og det er oftere let-

tere sagt end gjort, for bevisbyrden er svær at løfte. Da volden foregår i det skjulte, er der kun sjældent vidner, og selvom kvinden skulle havne på skadestuen, er der ingen garanti for, at den rette sammenhæng går op for personalet.

- For eksempel kender jeg til en sag med en kvinde, hvor den voldelige ægtemand, der netop havde forsøgt at kvæle hende, også var ham, der fungerede som tolk, siger hun.

Uzma Andresen ser gerne, at vi herhjemme skeler til Norge og indfører en ordning, hvor volden ikke skal dokumenteres så konkret som nu, men blot sandsynliggøres. Hvis det sker, vil flere kvinder tage mod til sig og søge den hjælp, de har så hårdt brug for, lyder argumentet.

- Mørketallet på området er stort, og som lovgivningen er i dag, ser vi kun en lillebitte flig af problemet, siger hun. |